

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. DIONYSII || CARTHVSIANI, DE || DOCTRINA ET REGV-||lis
vitae Christianæ**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, 1577

VD16 D 1959

De quotidiano profectu, & optimo fructu exercitiorum nostroru[m] 7.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60177)

feria secundade morte. tertia de beneficijs Dei, quarta de iudicio, quinta de inferno, sexta de passione, sabbato de peccatis. Nihilominus vnū quodq; istorum quolibet die cogitari potest, imò & debet, præsertimq; passio Christi, sed propter causam inductam. quolibet die præcipuè occupanda est anima in vno istorum.

De quotidiano profectu, & optimo fructu exercitiorum nostrorum.

Articulus VII.

I. Ioan. 3.

P

Vritati cordis visio Dei, que est tota merces essentialique præmium. correspondet, sed & charitati debetur visio Dei, & quo ardentius modò diligimus, eo postmodum clarius Deum videbimus. Vnde constat essentialiter idem esse, dilectionē Dei, & puritatē mentis. Nempe puritas animæ quædā præsupponit atq; includit, sine quibus nec vera charitas haberi potest, puta expulsionem peccatorum ac reformationem passionum, saltem secundum aliquem gradum. Perfecta vero dilectio, puritasque perfecta, perfectam quoque

quoque passionum reformationem
 atq; victoriam exigit: ad quam perfe-
 ctionē vniuersa totius vitæ præsentis
 operatio ordinanda est. Veruntamen
 quoniã (vt ait Philosophus) ars & vir-
 tus sunt circa difficilia, sicut virtus at-
 que perfectio hæc altissima atq; præ-
 stantissima est, sic difficillimè & labo-
 riosissimè adipiscitur. Ideoq; indefe-
 so animo, ac firma fiducia conari opor-
 tet, Deum inuocando atque in eo dun-
 taxat sperando. Quod si aliquando,
 pro libito nostro non exaudimur, vel
 interdum mentem nostram instabi-
 lem, aridamq; ac indeuotam inueni-
 mus: non idcirco frangamur, sed cum
 syncera fiducia constanter instemus,
 & manum domini longanimitè præ-
 stolemur, nosq; dispensationi cõmen-
 demus diuinæ, certi quoniam ipsi cu-
 ra est de nobis, & quia quandoq; gra-
 tiam suam, vel suspendit, vel differt *1. Pet. 5.*
 propter commodum nostrum. Inte-
 rim etiam exteriores delitiæ viles atq;
 carnales consolatiunculæ penitus con-
 temnenda sunt, & cum gemitu & plan-
 ctu est imploranda CHRISTI clemen-
 tia. Et propter eius absentiam liben-
 ter ad tempus in amaritudine simus,
 y 4 sintque

sintq; tantisper nobis lachrymæ nostræ, & si non corporales, saltem internæ panes die ac nocte. Quemadmodum scriptum est; Renuit consolari anima mea. Quoniam itaque charitas æternæ vitæ meritoria est, neq; sine ea aliqua virtus, diuinæ est visionis meritoria, omnis actio ex charitate procedens diuina, vitam meretur æternam. Quemadmodū omnis operatio ex mortali nascens peccato, infernaliam promeretur tormenta. Quotiescunq; itaque mens nostra in Deum afficitur, toties æternam beatitudinem promeretur, seu ampliolem diuinæ visionis claritatem. Ideoque hic summus noster consistit profectus, & optimus omnium laborum fructus, frequens, ardensque mentis in Deum affectio: & quo in eum vberius frequentiusque erigimur, eo prorsus vehementius nobilitamur, deificamur atque proficimus. Denique sicut ignis consumit stupam, sic dilectionis effectus ac ardor peccatum, peccatiq; pœnam, Sed & sicut charitas summa est virtus, sic actio eius saluberrima extat. Propterea quicquid de diuinis & ad diuina peruenientibus, meditationi mentis occurrit,

*Affectus
pius in Deū
meretur æternam beatitudinem.*

DE VITA SPIRITUS 513

currit, ad Dei dilectionem & eleuationem mentis in Deum mox referre debemus, vt scilicet siue beneficia Dei, siue passionem Christi, seu aliud quippiam cogitemus, enitatur semper ex his in diuinum amorem compungi. Sed in omnibus ijs ab immoderata lætitia, à dissolutiōe cordis, à risu inani. pro viribus omnino abstinere oportet. Hæc quippe sollicitudinem, diligentiam, & recollectionem cordis impediunt atque effundunt: & qui illis lætatur, diuina vtique consolatione indignus efficitur.

De duplici incitamento diuini amoris.

Articulus VIII.

VO res melior est, eo amabilior est, & quod optimum est, summè vtique est laudabile. Quoniã ergo Deus benedictus naturaliter ac essentialiter bonus est, & immensa, perfecta, puraque bonitas, in qua est omnium desiderabilium, omniumque pulchrorum infinita ac incomprehensibilis plenitudo: videlicet æterna sapientia, incircūscriptibilis maiestas, omnipotens

y s virtus,